

ת"פ 3752/07/14 - מדינת ישראל נגד רפאל ביטון

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 3752-07-14
19 מרץ 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

רפאל ביטון

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ליפז סימני

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - דוגמן בשם פנינה בן יוסף

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכך שביום 26.6.14, בשעה 22:55, החזיק ברכבו מתחת למושב, סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 4.53 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית.

על פי ההסדר נדחה לקבלת תסקיר, והתביעה הודיעה כי עתירתה למאסר עם רכיבים הרתעתיים וקנס, בעוד הסנגורית עותרת להימנע מהרשעה.

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 22, רווק, עבד בהרכבת חלונות אלומיניום, השלים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות מלאה, התגייס ליחידת כפיר כלוחם, אך בעקבות בעיות רפואיות הועבר לתפקיד תומך לחימה, וכעבור שנתיים שוחרר על רקע קשיי הסתגלות.

אביו שירת במג"ב שנים ארוכות והוא גדל במשפחה בה מערכת יחסים מורכבת עם תקשורת לקויה.

לאחרונה אביו פרש ומערכת יחסיו עימו השתפרה מאד וגם אחותו מעוניינת לסייע לו.

עמוד 1

הנאשם לוקח אחריות על העבירה, מביע בושה וחרטה, אך טוען כי החזיק בסם לצריכתו העצמית בלבד.

מאז מעצרו מבקש הוא לשקם חייו ולנתבם לאפיק נורמטיבי.

לטענתו נחשף לשימוש בקנביס בצבא וכשהשתחרר נחשף לקוקאין וביקש להמשיך לצרוך סם זה אך נתפס. כיום מודע לכך שהדרך בה בחר אינה אפקטיבית והיא מזיקה.

בדיקות שתן שמסר היו נקיות והם התרשמו מבחור בעל יכולות לשתף ולהיפתח, אשר חרף משברים הצליח לתפקד.

קיימת נזקקות טיפולית והם סבורים כי מענה טיפולי יפחית רמת הסיכון.

הוא הופנה לקבוצת הכנה ועלה כי מתקשה לשתף בתכנים רגשיים בקבוצה, יחד עם זאת מכיר בנזקקות הטיפוליות שלו ולכן החל בטיפול פסיכולוגי עצמאי דרך קופ"ח לפני מספר חודשים, ונתרם ממנו. לכן שרות המבחן המליצו על צו מבחן יחד עם צו של"צ בהיקף 300 שעות, והתחייבות, ולבטל ההרשעה מחשש שתמנע ממנו להתקבל לעבודה במקורות.

התביעה טוענת כי דבריו לקצינת המבחן אינם עולים בקנה אחד עם הודאתו בהחזקת הסם שלא לצריכה עצמית ועם גרסתו המיידית במשטרה כי אינו צורך סמים בעצמו.

מתברר כי הוא נתפס בעת רכישת סם, אף שלא הוא היה היעד, אלא המוכר.

קצינת המבחן אישרה כי המלצתם מתבססת על טענתו שהחזיק בסם לצריכתו העצמית.

מדובר במי שעברו נקי והתביעה עומדת על עתירתה למאסר, בעוד הסנגורית שבה ומבקשת לאמץ המלצת שרות המבחן ולבטל ההרשעה אף שהנאשם לא חוזר בו מהודאה בעבירה המיוחסת לו.

שמעתי את אביו של הנאשם שהגיע לביהמ"ש למרות כעסו הרב על בנו בשל ביצוע העבירה, וביקש להתחשב בו לאור הדרך הטיפולית שעבר. אף הוא סבור שהנאשם רכש הסם לצריכתו העצמית וכי התבייש להודות בכך. לדבריו הוא מנסה לשלב אותו בעבודה בקצ"א אך לא יקלט שם עם הרשעה.

התביעה עותרת למתחם עונשי הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר, ובמקרה זה מבקשת עונש של שנת מאסר, תוך שמפנה לפסיקה.

הסנגורית מאשרת המתחם אולם טוענת כי ניתן להפחית ממנו משיקולי שיקום.

לדבריה בהתחשב בכך שמדובר בנאשם צעיר, שעברו נקי, יש להתייחס אליו כאל בגיר- צעיר ובהתאם להעדיף שיקולי השיקום, ומפנה אף היא לפסיקה.

שמעתי הנאשם שהעיד אודות המשברים שפקדו אותו אשר לדבריו הובילו אותו לצרוך סמים קשים. לטענתו כיום מעוניין

לפתוח דף חדש.

הערך החברתי המוגן הינו הצורך להגן על בריאותו ושלומו הפיסי והנפשי של הציבור, ולמנוע הפגיעה והנזק לחברה, הנגרמים מהתופעה הקשה של ההתמכרות לחומרים פסיכואקטיביים, משני תודעה. הנזק נגרם לא רק במישור מעצם צריכת החומר, אלא גם במעשי העבירה הנלווים לכך, ונובעים מהצורך להשביע הרעב הבלתי נדלה לסמים. הסכנה הנשקפת לכן ממי שמהווה חוליה בשרשרת הפצת הסמים, ידועה, ולא בכדי קבע המחוקק בצד העבירה בה הורשע הנאשם, מאסר לתקופה של 20 שנה, בדומה לסחר.

נקבע לא אחת בפסיקה כי על בתי המשפט להירתם למלחמת חורמה בתופעה קשה זו המתפשטת וחודרת לכל שכבה של החברה, ובעיקר בקרב בני הנוער והבגירים הצעירים.

מדובר בתופעה קשה שהשתרשה בקרב תלמידי בתי הספר, החיילים, הסטודנטים, מובטלים, ועוד.

סם הקוקאין, בשונה מסמים קנבואידים, הינו יקר יותר, והכמויות הנצרכות ממנו קטנות.

טענת הנאשם כאילו רכש הסם משום שמצא חן בעיניו, ולכן התכוון להתחיל לצרוך קוקאין, אינה עולה בקנה אחד עם הכמות הגדולה יחסית שרכש, כמות שהיא גדולה פי 15 מהכמות המקימה על פי החוק חזקה כי נועדה למטרת סחר, שאף היא כידוע יותר ממנה אחת.

גרסתו המיידית של הנאשם על פיה אינו משתמש בקוקאין אמינה עלי יותר, ולא בכדי בחר הוא להודות בעבירה כלשונה ולא לנהל הוכחות.

בה במידה יש בכך להסביר מדוע לא סבל מתסמונת גמילה, ולא היה צורך לשלבו במסגרת לגמילה פיסית מסמים, ומדוע כל בדיקות השתן שלו נמצאו נקיות.

בין אם התכוון למכור, בין אם קנה עבור חברים, הכמות שרכש איננה גבולית, ואין להקל בה ראש.

מדיניות ביהמ"ש העליון, באשר לעונש הראוי בנסיבות אלה הינה כפי שזו באה לידי ביטוי כבר בע"פ 966/94, אלי אמזלג נ' מד"י, (ת"ק על' 95 (4) עמ' 176, 184), שם צויין כי:

"ככלל, ראוי ליתן לאדם צעיר, המבקש לשנות את אורח חייו, את ההזדמנות לזנוח את העיסוק בסמים ולשקם את חייו.

ברם, כנגד השיקול האישי, עומד במקרה דנן שיקול ההרתעתיות כשלצידו הגורם החינוכי. נגע הסמים אוכל באוכלוסיה שלנו בכל פה; והחברה הכריזה מלחמת חורמה, ומצפה שהעונשים שייגזרו ע"י בתי המשפט בשל עבירות סמים, ישתלבו במאבק הכולל להדברת הנגע.

עונש הולם למחזיקי סמים, שלא לשימוש עצמי - קרי: למשולבים במערך ההפצה - מכוון לפגוע בהכרת הכל את החומרה היתרה שאנו מייחסים להפצת הסמים ולהרתיע עבריינים בכח מלשלוח ידם בפעילות ההפצה.

שתי תכליות מרכזיות אלו, ניתן להשיג רק ע"י הטלת עונשים חמורים; ולעניות דעתי - השיקולים האישיים של שיקום העבריין חייבים לסגת מפני השיקולים של טובת הכלל".

בברע"פ 6794/05 **שמעון טובול נ' מד"י**, נדון הנאשם בביהמ"ש השלום בעבירה של סחר בסם מסוכן, החזקת סם שלא לצריכה עצמית והכשלת שוטר. ביהמ"ש הטיל עליו 24 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלה של תנאי, למרות המלצת שרות המבחן להימנע ממאסר בשל הליך הגמילה שעבר. ביהמ"ש ציין כי במאזן בין האינטרס הציבורי ואינטרס המבקש בהמשך שיקומו, אינטרס הציבור גובר. כב' השופט ג'ובראן דחה הבקשה והוסיף:

"אמונתו של המבקש בכך שביהמ"ש ימנע מלגזור עליו תקופת מאסר בפועל, באם יצעד בנתיב השיקומי שהותווה לו, אינה יכולה לעמוד לו אל מול אינטרס הציבור שבנשיאתו באחריות למעשיו.

יש לקוות, כי המבקש לא יזנח הדרך המבורכת אליה פנה, וימשיך לצעוד בה גם למרות האמור".

התביעה מפנה לרע"פ 747/14 **אלי לוי נגד מ"י**, מפי כב' השופט מלצר: החזקת הרואין במשקל 5 גרם וקוקאין במשקל 0.095 גרם. אדם בן 50 שצרך סמים מגיל 38 ואשר שולב בהליך טיפולי ולכן שרות המבחן המליצו על מאסר מותנה יחד עם צו מבחן. כמו כן, צירף עבירה נוספת של החזקת סם מסוג הרואין לצריכה עצמית, ונגזר דינו ל-8 חודשי מאסר עם מאסרים מותנים. ערעור למחוזי נדחה ובקשתו למתן רשות ערעור נדחתה אף היא. ביהמ"ש העליון התייחס למנעד שנקבע בגין אותן עבירות, הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר ולכך שבשל שיקומי שיקום ביהמ"ש הסתפק בסף הנמוך של המנעד אך קבע כי בשל חומרתהעבירה שיקולי השיקום אינם עדיפים.

כידוע, המחוקק לא הבחין בעונש, בין סוגי הסם, ובתי המשפט נוהגים להחמיר ככל שהכמות גדולה יותר, הסמים ממכרים יותר, ומעשי הסחר רבים יותר, כשגם לעבר ניתן שיקול של ממש.

תיקון 113 לחוק העונשין מאפשר לביהמ"ש לחרוג מן העונש ההולם בשל שיקולי שיקום אולם אם מדובר בעבירה בעלת חומרה יתרה, יעשה כן אך ורק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן על אחת כמה וכמה לכשמדובר בביטול הרשעה.

בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689 קבע:

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום".
[בר"ע 432/85, **רומנו נ' מד"י**, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת **האינטרס הציבורי** (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר

מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

אמנם בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל) נקבעו קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, וביניהם חומרת העבירה ומידת הפגיעה שיש בה כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה:

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיוידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

לטעמי, על מנת שביהמ"ש יעדיף האנטרס של השיקום על פני הרשעה בעבירה חמורה של סחר בסם מסוכן והחזקה בו למטרת סחר, יש להציג נסיבות כבדות משקל של ממש, ולא טענה ערטילאית שמשתקם או מחפש עבודה וכי לכן ההרשעה תפגע בו. דווקא משום שמדובר בבחור שהוא בן למשפחה נורמטיבית המבין חומרת המעשה -יש להעביר מסר נכון לציבור.

לאור כל האמור, ההרשעה לא תבוטל, ואף שאפחית מרף המינימום של המתחם העונשי הראוי משיקולי שיקום, אין הצדקה להימנע לחלוטין ממאסר.

לאור האמור, אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. 6 חודשי מאסר אותם ישא בעבודות שירות במועצה הדתית אשקלון 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים, בפיקוח ישראלי שרון.
תחילת המאסר מיום 20.5.15 ועליו להתייבב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).
על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.
כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.
2. 12 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג פשע על פקודת הסמים המסוכנים התשל"ג-1973.
3. 6 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג עוון על פקודת הסמים המסוכנים התשל"ג-1973 ונהיגה בפסילה.

4. קנס בסך 2,000 ₪, או 60 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10.10.15

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

5. הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪7,500 להימנע מביצוע עבירה על פקודת הסמים המסוכנים התל"ג-1973 במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

6. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

7. הנני פוסלת את הנאשם/ת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה 5 חודש/ים.

הפסילה תחל מהיום ועליו/ה להפקיד רשיונו/ה במזכירות ביהמ"ש אחרת לא תחושב תקופת הפסילה, אף שיהיה פסול.

מוסברת לו חומרת העבירה של נהיגה בפסילה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר תשע"ה, 19/03/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הסמים יושמדו.

הקנס יקוזז מהפקדון והיתרה תושב לו, אלא אם נרשם על כך עיקול.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר תשע"ה, 19/03/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה